

Contact :

Anarchist Black Cross-Gent
PB 40 9000 Gent 2
Belgium

http://www.geocities.com/abc_gent

e-mail: abc_gent@yahoo.com

rekeningnr. : 001-3364945-91

'hier was een vreemde wereld die met geen andere te vergelijken was, hier waren speciale regels, speciale kledij, specifieke gebruiken en gewoontes. Het was een dodenhuis van hen die levend begraven werden, waarbinnen het leven was zoals nergens anders, en de mensen, ook die waren anders.'

Dostoyevski

**BERICHTEN UIT
DE GEVANGENIS 1880
THOMAS MEYER-FALK**

Anarchist Black Cross Gent

INHOUD:

***8 JAAR GEVANGENIS – EEN TUSSENBALANS**

***OVER 18 MAART 2004**

bis

***SICHERHEITSVERWAHRUNG**

***TERDOODVEROORDEELDE IN ZAMBIA**

***ANTI TERREUR IN DUITSLAND**

***DE GEVANGENIS EN DE WET OVER RECHTSBIJSTAND VAN 1935
IN DE 21STE EEUW**

***VERHINDERD GESPREK IN DE GEVANGENIS –poetsen i.p.v. praten**

***GENUA 2001 EN HET EU- PARLEMENT**

***POLEMIEK TEGEN DE ANTI- DUITSE COMMUNISTEN**

***FOLTER BINNENKORT OOK VOOR LINKS IN DUITSLAND?**

***ZELFMOORD IN DE GEVANGENIS? Waarom moest B. sterven?**

***EUROPESE ANTI- TERRORISMEWETTEN**

***KNACKI ALS HOND VAN PAVLOV**

***GEEN SPORT VOOR GEVANGENE IN EENZAME OPSLUITING**

***GEEN AANKLACHTEN MEER TEGEN DE GEVANGENIS**

Thomas Meyer-Falk is een antifascistische skinhead, die in de kerkers van de Bruchsal gevangenis een straf van 12 jaar uitzit voor een bankoverval (recentelijk opgetrokken met ruim 3 jaar voor vermeende (schriftelijke!) bedreiging en belediging van meerdere politici en rechtelijke machthebbers). Omwille van zijn politieke motivatie en geëngageerdheid wordt hij onder extreme omstandigheden vastgehouden. Hij zit nu reeds 8 jaar in isolatie en ervaart geregeld extra restricties, zoals dagelijkse fouille en celdoorzoeking, ontzeggen van radio, blokkeren of inbeslagnames van post, enz..

Binnen zijn zeer beperkte mogelijkheden van verzet tegen het mensonterende penale systeem, ligt het schrijven van brieven en artikels. In deze brochure is een selectie van recentere teksten verzameld; langs deze weg krijgt de 'buitenstaander' een blik op de extreme omstandigheden binnen de strafinstelling. Maar ook op de, ondanks die bewuste omstandigheden, sterke, overtuigde geest, die de heersende wanverhoudingen van machtsmisbruik en onderdrukking aankaart en tot internationale, revolutionaire solidariteit oproept.

Thomas zal sowieso tot 2013 in de cel blijven en zal zelfs eventueel tot levenslang worden verlengd, nu de huidige Duitse regeringscoalitie uit een 'vergeten' schuif een wettelijke regeling heeft opgediept, genaamd: Sicherheitsverwahrung (vrij vertaald als veiligheidsdetentie). Deze verordening stamt uit het nationaal-socialisme en bepaalt dat onverbeterlijk geachte (lees: staatsgevaarlijke politiek aanhangende) misdadigers voor onbepaalde tijd in hechtenis mogen genomen of gehouden worden. Samen met ongeveer 600 andere gevangenen, is er een kans dat Thomas dit te beurt valt, eens hij de tot nu bepaalde straf heeft uitgezeten.

Ondanks de lange jaren van eenzame opsluiting, de dagelijkse vernederingen en de eerder slechte vooruitzichten blijft Thomas standvastig in zijn strijd, overtuigd van de zin van zijn dagelijks verzet. De kans dat hij het hoofd buigt voor zijn onderdrukkers is nihil; daarom verdient hij onze geëngageerde solidariteit, in de overtuiging dat een niet aflatende druk een verschil kan maken. We roepen daarom op om **12 OKTOBER** als **INTERNATIONALE SOLIDARITEITSDAG** met THOMAS MEYER-FALK mee waar te maken.

Thomas verheugt zich over post, je kan hem schrijven via volgend adres:
THOMAS MEYER-FALK
c/o JVA Z. 3117
Schönbornstrasse 32
76646 Bruchsal, Duitsland

Meer teksten (Duits of Engels) kan je al lezen op de nieuwe web-site:
www.freedom-for-thomas.de,
of op de web-site van Anarchist Black Cross -Gent:
http://www.geocities.com/abc_gent

VRIJHEID VOOR THOMAS MEYER-FALK EN ALLE POLITIEKE GEVANGENEN!

INTERNATIONALE SOLIDARITEITSDAG OP 12 OKTOBER!!

SOLIDARITEIT IS EEN WAPEN!!

8 JAAR GEVANGENIS - EEN TUSSENBALANS

In oktober 1996 werd ik na een bankoverval door de politie in voorlopige hechtenis genomen en in Stuttgart -Stamheim in isolatie gestoken.

Omwille van meerdere veroordelingen moet ik bijna 17 jaar (precies: 16 jaar 9 maand 3weken) effectieve straf uitzitten en in aansluiting daarvan (in het jaar 2003), word ik niet vrijgelaten, maar zal in 'veiligheidsdetentie' (Sicherheitsverwahrung) worden genomen. (Detailsverder in deze

brochure of op web-site www.freedom-for-thomas.de). Dit betekent ik kan volgens de willekeur van het gerecht voor onafzienbare tijd opgesloten worden.

Ik ben een zogenaamde Red Skin (R.A.S.H. = red and anarchist skinhead) en een mens van klare taal, daarom ook de hogerop vernoemde herhaalde veroordelingen. Zo was voor een gerechtshof, de omschrijving van een collega- rechter als "prentjesboekvoorbeeld van een fascistoide rechter" zeven maanden effectief waard. Zelfs de vraag naar de gezondheid werd bestraft, want daar zou een doodsbedreiging achter schuilen.

Noch in het gerechtshof, noch in de gevangenis vond ik het noodzakelijk vals berouw te huichelen. Veel eerder vertegenwoordig ik mijn persoonlijke en politieke beschouwingen, onveranderlijk en consequent. Daarbij telt ook, onder geen enkel beding met de justitie te 'coöpereren'. Enkele jaren geleden werd me door de gevangenisdirectie meegedeeld, dat een substantiële versoepeling van de isolatievoorwaarden allee dan in vraag zou gesteld, op het moment dat ik een vertrouwen wekkend gesprek met de gevangenisdirectie zou voeren. Daarnaast moet ik ook het geweld "afzweren", maar vooral moet ik eerst beloven geen medegevangenen op te hitsen, en geen muiterij of uitbraak te plannen.

Binnenkort zit ik ondertussen bijna 8 jaar in de gevangenis in isolatie (uitgezonderd in 1998, toen werd ik tijdelijk in Beieren ondergebracht, de maatregelen werden korte tijd versoepeld). Dit betekent: 24 uur per dag alleen (ervan afgezien dat ik cipiërs zie bij het bedelen van eten of post). In de laatste jaren gebeurt het wel eens dat de dagelijkse wandeling op de binnenkoer, die men eigenlijk ook alleen moet lopen, versoepeld wordt en men samen is met een andere gevangene, die ook in isolatie zit. Daarachter steekt echter weinig menslievendheid van justitie, maar eerder noodgedwongen maatregel: er zitten teveel gevangenen in isolatie en die willen allemaal hun wandeling, dus moet de instelling de solo- wandelingen laten samenvallen, zodat ze allen naar 'buiten' kunnen.

Over de dagelijkse vernederingen wil ik me hier niet uitlaten, details kunnen op mijn website na gelezen worden.

Waar sta ik nu, na 8 jaar? Het moeilijkste is de mogelijkheid tot handelen, die situatie- bepaald is. In plaats van in deze tijden van ommekeer en toenemende repressie te kunnen meevechten, zit ik achter tralies. Maar dat wat ik van buiten via brieven, radio en kranten mee krijg, versterkt erin, niet na te laten in de frontlinies tegen het heersende systeem te staan.

Er ligt zeker ook een gevaren potentieel, uiteindelijk te verbitteren, of de voeling met de realiteit te verliezen; daarom ben ik ook zo dankbaar, wanneer het niet zo makkelijk gaat, als ik door kritiek naar de kern van de zaak word terug gebracht.

OVER 18 MAART 2004

Alweer is een jaar voorbij gegaan waarin niet enkel in Duitsland, maar Europa wijd het aantal politieke gevangenen is toegenomen.

Eind 2003 werden door het Oberlandesgericht Naumburg twee kameraden veroordeeld en een werd vrijgesproken (www.soligruppe.de); een proces dat symptomatisch is voor de politiek gemotiveerde vervolging. Onder de dekmantel van (zogenaamde) vervolging van politiek gemotiveerde criminaliteit worden linkse structuren uitgeluisd. De drie kameraden uit Quedlinburg/Magdeburg zaten maandenlang in de gevangenis en ook al werden voorafgaande het vonnis de arrestatiebevelen werden op geheven en zij bijgevolg op vrije voeten kwamen, was dit zekerlijk geen "succes" in de eigenlijke zin.

Justitie neemt zich ijverig de moeite om politieke gevangenen crimineel handelen zonder meer aan te wrijven, politieke motieven worden niet in acht genomen, want in een democratie dient men zich aan de legale middelen te houden die voor protest en verzet worden voorzien.

Wat voor een leugenachtige, dubbeltonige argumentatie- over de moraal wil ik het zelf liever helemaal niet noemen.

Op 'goedhartige' manier bepalen de elites, welke protest- en verzetsvorm legaal, t.t.z. legitiem is, terwijl ze gelijktijdig deelnemen aan in strijd met het volkerenrecht zijnde aanvallen bvb. In Kosovo, Afghanistan of Irak, of – zoals de zelfbenoemde rechters moeten toegeven- er wordt mensen illegaal verhindert aan internationale protestmeetings deel te nemen.

Mensen, die verzetsmethodes kiezen die zich bewust buiten de enge, door regeringen vastgelegde kaders begeven, leven steeds met een been in de gevangenis of, als ze ontdekt en veroordeeld worden, met twee benen. En wanneer ze in de gevangenis beland zijn, hebben ze zeker meer behoefte aan de solidariteit van 'buiten'. Alleen als deze solidariteit een feit is, zullen misschien andere mensen bereid zijn, deze weg van verzet te kiezen, gezien ze er zeker van kunnen zijn dat, in geval ze de pech zouden hebben te worden gepakt, zij niet alleen zullen zijn.

Op verschillende plaatsen wordt belasterd door de linksen die zich enkel van vredelievende en legale vormen van verzet bedienen. Dit 'goede-mensen-dom' ontwaard het engagement en de persoonlijke inzet van veel politieke gevangenen en speelt uiteindelijk het heersende systeem in de

kaart. Kritiek die zakelijk en gefundeerd is, is noodzakelijk, vaak genoeg echter, ontaart ze.

Op 18 maart krachtvol op te treden zend niet alleen een signaal naar onze gevangenen, maar ook aan links en evengoed aan hen die regeren.

Met hartelijke en militante groeten vanuit de Bruchsal gevangenis.

Noot v/d vert.: 18 maart is in o.a. de BRD internationale actiedag in solidariteit met politieke gevangenen.

Kameraden, lieve vriendinnen en vrienden, waarde geïnteresseerde lezersters!

Velen vragen zich mogelijks af, of 18 maart vandaag de dag nog zin heeft, in de 21ste eeuw. In een tijd, waarin er een dag is van boterkoeken, melk en veel andere dingen.

Wel, wie onder dag voor de politieke gevangenen hetzelfde verstaat als onder Moederkesdag, m.a.w. men herinnert zich kort dat ze er zijn, offert een paar Euro op voor bloemen, om dan de volgende 364 dagen zoals voordien verder te doen, deze mogen dan misschien niet volledig voor de zaak 'verloren' zijn, men herinnert ze zich tenminste, want geef toe, ze bestaan!

Het begrip politieke gevangenen wordt door de staat, in het bijzonder haar repressieve organen (of het nu politie, staatsveiligheid is) graag belastert. Zo wordt steeds voorgehouden dat er geen politieke gevangenen zijn, tenminste niet in Duitsland, Europa of in de VS; in staten zoals China, Noord-Korea zijn ze er zeer zeker. Wie in Europa in de gevangenis zit, is een misdadig*er. Punt. Politieke gevangenen zullen in de regel daadwerkelijk

tegen bepaalde wetten in gehandeld hebben, want revolutionaire verzet vereist dat geldende wetten 'overtreden' (moeten) worden. Een geëngageerd verzet, dat zich niet van conformistische middelen bedient die door de staatsorganen als legitiem erkend worden, komt onvermijdelijk in conflict met de wetten van elk regime, wat toch terzijde moet geschoven worden.

Gezien bedoelingen, motieven en doelen die uit de handeling spreken, beslissend zijn voor het inpassen in de totale context, is het enkel legitiem- en dus ook noodzakelijk- van politieke gevangenen te spreken; een reductionistische zienswijze die enkel de verwonde wettelijke norm in acht neemt, is onzinnig.

Dit laat zich door een eenvoudig voorbeeld van verdediging illustreren: politieagenten, die zogenaamde zelfverdediging mensen afschieten, worden bijna altijd vrijgesproken, in zo verre überhaupt klacht wordt ingediend (en komt het tot een veroordeling, worden ze geholpen door de constructie van 'Putativ-notwehr', d.i. "gewaande zelfverdedigingssituatie"-quote. Zo werd een agente in Nürnberg in 1997 veroordeeld tot het betalen van een geldboete van 1.200 Euro, omdat ze in vermeende zelfverdediging (Putativ-Notwehr) een wegvlochtende Griek met schoten in de rug doodde.

Terug naar het thema! Niet enkel in Duitsland waren en zijn er politieke gevangenen maar in heel Europa en over de hele wereld. Dagelijks worden mensen gekerkerd, omdat ze voor een betere, rechtvaardiger en humanere wereld bereid zijn te vechten.

Vele eerbiedwaardige pacifistenes vertegenwoordigen de idee, dat elke vorm van geweld niet legitiem is, en wie zich bijgevolg met politieke gevangene soldariseert, welke gedeeltelijk van militante middelen hebben bediend, keurt ook hun middelen goed. Ook dit is een reductionistische zienswijze, want opnieuw worden de betroffenen gevangenen op een bepaald - gedeeltelijk onaangenaam deelaspect van hun -politiek- handelen gereduceerd. En daarmee hebben de heersende regimes bijna weerom overwonnen, want het bevalt hen, de noodzakelijke eenheid te verdelen, zonder er zelf veel te moeten voor doen (de eerder aanslepend verloopende campagne voor de overgebleven RAF- gevangenen is als negatief voorbeeld gebruikt. Ze- en daarmee de gevangenen- wordt regelrecht doodgezegen.)

Solidariteit van buiten betekent voor de gevangenen leven en overleven. Zoals een bloem ook achter een kooi kan bloeien, toch heeft ze hiervoor water nodig!

Het gaat niet om de 'grote geste', veel belangrijker is de gepractiseerde solidariteit met de gevangenen, in het dagdagelijkse.

Afsluiten doe ik met mijn lievelingsgezegden van Ernst Toller, politieke

gevangene, in 1919 terechtgesteld:

"de revolutie lijkt op een vat, gevuld met de pulserende hartslag van miljoenen werkende mensen. En niet eerder zal de revolutionaire geest dood zijn, dan wanneer de harten van die mensen gestopt zijn met kloppen."

Ik wens jullie allemaal een strijdbare 18 maart!

VRIJHEID VOOR ALLE POLITIEKE GEVANGENEN!!

"SICHERUNGSVERWHARUNG-2003" 'VEILIGHEIDSDETENTIE - 2003'

Analyse en persoonlijke stellingname

Op 21 en 22 oktober 2003 onderhandelde het constitutionele gerechtshof over de, in insiderkringen gewoon "SV" genoemde, Sicherheitsverwharung= veiligheidsdetentie. Ik wil in deze bijdrage kort toelichten, wat de door de nazi's in het derde rijk ingevoerde "SV" is (A), hoe het er dagelijks in SV uitziet (B), of ze werkelijk noodzakelijk is (C), om met een vooruitblik (D) te sluiten.

(A) Wat is SV?

In 1933 werd de SV in het Duitse strafrecht opgenomen. Gewoonlijk wordt door een strafgerecht voor een bepaalde misdaad een straf, bijvoorbeeld 5 jaar gevangenis uitgesproken; vanaf nu zou het echter mogelijk zijn, vermoedelijk "onverbeterlijke gewoontemisdadigers" ook na het uitzitten van de hen toegedachte straf in hechtenis te nemen, hiervoor werd de SV gemaakt.

Na 1949 werd in de DDR de SV uit het wetboek gehaald, daar zij "nationaal-socialistische ongeest uitademt", in de BRD maakte men die bedenking niet. Terwijl precies de Groenen zich tot in de negentiger jaren toe geëngageerd hebben ingezet voor de afschaffing van de SV, was het met dit engagement compleet gedaan, toen zij in de regering kwamen. Vandaag verdedigen zij de SV als "noodzakelijk instrument van het strafrecht".

Maar terug naar het thema: het strafrecht beslist of een aangeklaagde als "gevaarlijk voor de gemeenschap" moet worden aanzien, of hij bijvoorbeeld een 'neiging' heeft misdaden te begaan. Wordt dit - ook door specialisten terzake - beaamd, dan kan - en moet van tijd tot tijd - de SV (vgl. § 66 van het strafwetboek) uitgesproken worden. Zo zit de gevangene eerst zijn vrijheidsstraf uit, tot kort voor het einde van zijn straf de Kamer van strafuitvoering (een rechtercollege bestaand uit drie rechters uit het deelstaatsgerecht van de gevangenis) er over te beslissen heeft of de gevangene nog langer als "gevaarlijk voor de gemeenschap" aanzien moet worden. Wordt dit bevestigd (dit is legio), dan wordt de gevangene naar een afdeling voor veiligheidshechtenis (eveneens een gevangenis met hoogste veiligheidsgraad) overgebracht. Iedere twee jaar wordt op die manier herzien of van gevaarlijkheid nog sprake is, en blijft hij eventueel tot zijn dood in hechtenis.

Op dit moment zitten circa driehonderd gevangenen in de SV (allemaal mannen, reden waarom in deze bijdrage steeds voor de mannelijke vorm gekozen wordt. Vrouwen worden door SV in minder dan 1% van de gevallen getroffen).

(B) Hoe gaat het er dagelijks in SV aan toe?

De SV-gevangene is onderhevig aan verplichte dwangarbeid, er wordt hem - in geval van werkloosheid - zakgeld van circa 50 EUR per maand toegestaan, het zal hem worden toegestaan privé-kleren te dragen; in Baden-Württemberg mag hij daarnaast van privé-geld 20 EUR aan cosmetica uitgeven. En hij mag in plaats van drie vreetpakketten per jaar (wat aan een gewone gevangene wordt toegestaan) zeven vreetpakketten ontvangen -daarmee zijn echter ook de "gunsten" in vergelijking met reguliere gevangenen opgeteld. Het dagelijkse leven onderscheidt zich bijgevolg niet dat

van een gewone gevangene: werk, vrije tijd, nachtrust! Dag na dag, jaar na jaar, zonder zichtbaar eind. Hier en daar misschien bezoek van buiten - bij het merendeel van de SV-gevangenen gaan de banden echter in de loop der jaren verloren! Uitstappen of verlof worden bijna niet toegestaan.

(C) Is de SV noodzakelijk?

Sommigen zullen zich afvragen hoe het dan met de slachtoffers staat, tenslotte zou de SV toch potentiële slachtoffers moeten beschermen, ten minste in theorie. Daarbij eerst eens een cijfer van prof. Leygraf (een gerenommeerde gerechtsspecialist): hij stelt vast, dat voor één daadwerkelijke bedreigende gevangene, ca. 10 onterecht als "gevaarlijk" gediagnosticeerde mensen in hechtenis worden gehouden. Want het draai- en uitgangspunt van deze hechtenis is het etiket: "gevaarlijkheid", en bij prognoses in dit bereik verhoudt het zich zoals met weerprognoses: ze kunnen raak zijn - maar ook niet. In de zogezegd gestarte onderhandeling

voor het constitutioneel hof zei een op 21/10/03 gepubliceerd rapport dat de waarschijnlijkheid, dat een "gevaarlijkheidsexpertise" terecht is, slechts weinig over de toevalswaarschijnlijkheid heen ligt. Als je alleen dit beschouwt, kun je in het slechtste geval SV noodzakelijk vinden - tenminste zover men daadwerkelijk de bescherming van potentiële slachtoffers voor ogen heeft.

Politiek is de SV echter noodzakelijk! Deze moet de bevolking voorgoochelen dat hard opgetreden wordt (er wordt verwezen naar Schröders uitspraak van 2001: "Opsluiten - voor altijd!"). Als strategisch instrument, angst onder de bevolking aan te wakkeren, op te poken en dan opnieuw te kalmeren, is de SV hier in elk geval voor geëigend. Er mogen in enkele uitzonderingsgevallen gevangenen zijn die bijzonder "recidief gevaarlijk" zijn, toch kan dit gevaar door een intensieve begeleiding en verzorging effectiever tegemoet getreden worden dan door deze hechtenis (en ook goedkoper want een dag in de gevangenis kost 100 EUR). Te meer daar de waarschijnlijkheid van bijvoorbeeld gijzeling groeit, veroorzaakt door de uitzichtloosheid waarin de gevangenen zich bevinden. Komt het dan toch tot zulk een actie, dan wordt deze als bewijs voor de gevaarlijkheid aanzien en wordt verdrongen dat het niet zover zou zijn gekomen indien er een realistische kans op vrijlating had bestaan (er moet ook aan een zelfmoordserie in de 80er jaren in de SV-afdeling van de gevangenis in Freiburg worden herinnerd).

(D) Vooruitzicht op de afschaffing van de SV is niet te verwachten, intengedeel!

Roland Koch, (minister-president van de deelstaat Hessen) laat momenteel aan plannen werken volgens welke lang in vrijheidgestelde gevangenen opnieuw in hechtenis kunnen genomen worden, zonder dat ze opnieuw strafschuldig geworden zijn. De volgende stap is niet veel verder, mensen in SV op te sluiten, die óf in het verleden strafschuldig waren, óf opnieuw een daad begaan hebben, maar bij wie gewoon vermoed wordt dat ze dergelijke mogelijkwijze zouden kunnen begaan. Op korte termijn bestaat zo een regeling vandaag reeds, bekend onder het begrip "veiligheidsverzekerende bewaring"; precies Links kan daar een lied over zingen. Als potentiële "verstoordersters" worden ze voor demonstraties in een politiecel gestopt en pas na afloop weer vrijgelaten. Korte tijd geleden liet de ex-generaal en huidig landelijk minister van binnenlandse zaken Schönbohm van zich spreken, toen hij voorstelde chronische spijbelaars elektronische voetboeien aan te leggen, om ze op deze wijze te kunnen bewaken. Deze gedachte lijkt op het eerste zicht op een mentale uitwas van een pathologische veiligheidsfanatieker, maar ze wijst op wat in tien,

vijftien, twintig jaar realiteit zal zijn. Elkeen die een afwijkend gedrag vertoont, wordt onder algemene verdenking gesteld, om zo veel mogelijk burgers volledig te kunnen bewaken. Wie vervolgens meent, dat de SV slechts op een klein aantal "hooggevaarlijke misdadigers" slaat, die heeft het mis!

TERDOODVEROORDEELDE IN ZAMBIA

Twee, drie jaar geleden schreef me een gevangene uit Texas (VS) en hij berichtte me over zijn contact met een ter dood veroordeelde in het Afrikaanse Zambia. Hij vroeg me of ik deze niet eens wilde schrijven. Wat de Texaans gevangene me berichtte over de levensomstandigheden van Peter KUNDA, de bewuste gevangene, deed me schrikken en al snel schreef ik Peter.

Enkele weken later kreeg ik een engels-talige en zeer enthousiast klinkende brief uit Zambia in handen. Peter verheugde zich over de post uit Europa en berichtte over zijn desolate situatie 'on death row' (waar ter dood veroordeelden op uitvoering van vonnis moeten wachten).

Hij schreef hoe het zover gekomen was, dat hij 15 jaar geleden (!) in het gevang landde. Wie kan zich dat voorstellen, meer dan 15 jaar op death row!

Met een vriend heeft hij een roofoverval gedaan, niemand werd gedood, zijn vriend was echter met een pistool gewapend, dit is volgens Zambiaans

strafrecht genoeg om de doodstraf te krijgen. Geld om de rechter om te kopen had hij niet, zo werd hij tenslotte ter dood veroordeeld.

Zambia, een der armste landen van Afrika, in permanente strijd tegen de hongersnoden, het leed van de mensen meestal in de schaduw van het veel bekendere Ethiopië. En wanneer de mensen hongeren, dan treft dat ook eerst en rechtstreeks de gevangenen. In de gevangenis bestaat het eten in de regel uit een beker brij, dag na dag, maand na maand, jaar na jaar.

Peter KUNDA smeekte ook al om kleding, voedsel of geld en zo dacht ik bij mezelf, via deze weg te kijken, wie graag wil helpen, zodat Peter een beetje steun krijgt.

Er werden al eerder pakketten en een beetje geld gestuurd, de ervaringen waren goed, d.i., alles bereikte hem. Zelf mag men enkel brieven schrijven, alles overige moet worden gestuurd naar aalmoezenier pater Bernhard Bohan, (samen met een blad: 'to mr. Peter Kunda, c/o maximum-prison, death row Kabwe' Een langere brief is niet noodzakelijk, zo'n papier zou moeten volstaan. Geen schrik dus, als engels te moeilijk lijkt. Engelstalige postkaarten en brieven zullen Peter verheugen, je kan hem als volgt bereiken:

Peter KUNDA, c/o maximum-prison -death row,
P.O.Box 80915, Kabwe, Zambia

De zogezegde zielenverzorger van de gevangenis heeft volgend adres:

Frater Bernhard BOHAN, c/o Bwache Catholic Church
P.O. Box 80613, Kabwe, Zambia

Gezien portkosten voor pakjes zeer duur zijn, zou een klein geldgeschenk, dat per luchtpostbrief aan de frater wordt gestuurd misschien zinvoller en effectiever zijn.

Nu in deze pre-kerstmistijd zullen sommigen zich afvragen hoe hij /zij een enkele mens iets goeds kan geven en een beetje individueel kan helpen. Hier biedt zich een mogelijkheid! En 5 Euro of 10 Euro verlichten het leven van Peter!

Hartelijke groeten en een mooie pre-kersttijd!

ANTI TERREUR IN DUITSLAND

Toen ik in eenzame opsluiting zat in Stuttgart- Stammheim, leerde ik

Mohamed D. kennen. Hij werd vastgehouden in de cel langs die van mij en we spraken via het raam met elkaar. Sindsdien houden we een losse correspondentie; hij lijdt onder de isolatie.

Sinds een paar maanden loopt er een proces tegen hem voor vermoedelijk lidmaatschap van een terroristische vereniging. Het middelpunt, als men dat zo kan zeggen, is een hoofdgetuige die voor zijn verschillende aanklachten een mildere straf krijgt en nu optreedt als hoofdgetuige voor de openbare aanklager. (Noot vert.: het handelt hier over een spijtoptant.)

Omdat Mohamed D., als niet Duitser, geen geld ontvangt, probeerde ik 20 Euro en een paar nieuwe postzegels aan hem te bezorgen; alles mooi officieel, per post. Het bleef bij proberen. Landesrichter Fleischer informeerde me op 27 maart 2004, me 'respectvol' groetend, dat Meneer D. op een VN- sanctie lijst staat, die door een verordening op 27 mei '02 en 29 september '03 was overgenomen door de EU. Het was verboden om geld ter beschikking te stellen aan: " natuurlijke en juridische ondergeschikten, groepen en organisaties" die op de lijst staan. Zodoende stuurde de rechter van Dusseldorf me 20 Euro samen met de postzegels per kerende post terug.

Men kan zich wel inbeelden welke terroristische activiteiten Meneer D. met die 20 zeuro zou kunnen veroorzaken; het bestaan van Europa zou bedreigd kunnen worden. Maar laten we het sarcasme achterwege laten. Het is cynisch en onthullend, wanneer juridisch en door de Europese Unie, een gevangene zonder middelen, en die dan ook nog in isolatie wordt vastgehouden, niet eens een paar euro en postzegels kan ontvangen om

op zijn minst wat eten en douche gel te kopen in de gevangenis winkel.

In hun zelfverklearde 'oorlog tegen het terrorisme" reikt de arm van de USA en de EU zelfs tot in een Duitse gevangenis!!

DE GEVANGENIS EN DE WET OVER RECHTSBIJSTAND VAN 1935 IN DE 21STE EEUW.

Pas enkele weken geleden berichtte ik dat mevrouw Oberregierungsärztin X zich mogelijkwijze in contemplatieve stilte bevindt om zodoende de geschiedenis der justitie met verdere highlights te beschijnen. (<http://www.de.indymedia.org/2003/06/56147.shtml>) (noot v/d vert.: Thomas schreef reeds meerdere teksten over het doen en laten van deze ambtenaar, waarmee hij tot voor kort regelmatig mee in aanvaring kwam)

Halleluja, mevr. X werd opnieuw actief, wie religieus is, bid gezwind een 'avé Maria' of steek een kaars aan in de kerk voor haar, want hemelse bijstand zal ze nodig hebben. Maar genoeg lummelige intro's. Ik zit sinds jaren in isolatie, d.i. 24 uur per dag ben ik alleen; ook het anti-folter-comité van de Europa raad heeft zich via de weg van het Bundesjustizministerium over de situatie laten berichten.

Sinds eind 2002 werd als bescheiden "versoepeling" van de straf uitvoering door gevoerd, dat ik tijdens het weekend een uur samen met een medegevangene in de wandeling mag wandelen. Deze 'versoepeling' werd nu geschrapt door de ons goed bekende mevr.X en ze ging nog verder: ze diende klacht in bij het openbaar ministerie!

Wat wordt me aangewreven? Opruien? Muiteerij? Zoals we uit het verleden weten heeft mevr. Oberregierungsärztin een bijzonder handje weg voor de dagdagelijkse kleinigheden.

(<http://www.de.indymedia.org/2003/01/39344.shtml> , <http://www.germany.indymedia.org/2003/02/42886.shtml>) , <m.a.w., ze bekommert zich om sinterklaas, UHU-plakstiften, etc.

Haar nieuwste coup: ik zou een misdaad hebben begaan tegen de rechtsbijstand wet.

Deze wet werd in 1935 door de nazi's worden ingevoerd met als doel, in het bijzonder joodse advocaten uit de rechtsbijstand te 'verwijderen'; en de BRD nam -natuurlijk - deze wet over. Volgens deze wet mogen slechts vergoede rechtsbijstand verlenen, zij die hiervoor ambtelijke toestemming kan voorleggen. (Deze wet voerde er overigens toe, dat ook voormalige rechters die geen toegelaten advocaten zijn, mogen vervolgd worden

wegens overtreding van deze, door de nazi's geïmplementeerde voorschriften.

Concreet wordt me ten laste gelegd, voor een medegevangene, een rechtsmiddelschrijven te hebben samengevat.

'Vergoeding' in de zin van wettelijke rechtsbijstand betekent overigens niet (!) dat men daarvoor een beloning verlangt of aanneemt, maar ook, dat überhaupt in rechtelijke aangelegenheden wordt 'bijgestaan' of een schrijven wordt opgesteld. (Bijstandsgroepen voor totaalweigerders werden ook al met aanklachten volgens de wettelijke rechtsbijstand overtrokken.)

Deze zaak ligt in mijn geval nu bij het openbaar ministerie en gezien de lengte van mijn straf (bijna 16 jaar opsluiting, en aansluitende veiligheids detentie/Sicherheitsverwahrung (zie tekst met betrekking tot, in dit pamflet)), heb ik luid en hartelijk gelachen over deze activiteit van mevrouw Oberregierungsrätin X.

We zullen zien of openbaar ministerie en gerecht hun opvatting hierrond delen. Ergerlijker is de verscherping van de isolatieregels, maar ik heb sinds de arrestatie in 1996 al vele jaren gans alleen in kringetjes gewandeld en ze kunnen me er niet toe bewegen mijn doelen en idealen op te geven en dat zal hen ook later niet lukken!

Nog steeds met de zon in het hart, hun en uw

VERHINDERD GESPREK IN DE GEVANGENIS - POETSEN I.P.V. PRATEN

Nu zit ik al enkele jaren in eenzame opsluiting, algemeen ook isolatie genoemd, in de gevangenis van Bruchsal en bericht van tijd tot tijd wat hier gebeurt. Mijn teksten worden "buiten" uit getypt, want ikzelf mach zelfs geen mechanische schrijfmachine hebben, gezien deze in mijn handen een gevaarlijk wapen voorstelt. Maar zelfs gesprekken zijn duidelijk een gevaar - voor medegevangenen.

Dagelijks kan ik een uur in de frisse lucht en meestal maak ik van deze mogelijkheid gebruik. De binnenkoer is minder dan een half voetbalveld groot en van lente tot herfst kleurrijk met bloemen opgesmukt. Vanuit de binnenhof kan ik de in de kelderverdieping gelegen klaslokalen zien, waar zowel middelbare school cursussen als beroepsonderwijs wordt aangeboden.

De mens, al in isolatie verblijvend, heeft wel eens een babbel nodig, zo

werd al in 1998 door de gevangenisdirecteur toegelaten, dat ik korte gesprekken kon voeren met de gevangenen die aan het venster van de klaslokalen komen kijken. De gesprekken moesten wel door bewakers overhoord worden. Jarenlang deden zich geen moeilijkheden voor...

Midden mei 2004 mengde zich plotseling Hauptsekretär K. in het gesprek en zei, dat ik hier op de binnenplaats geen onderhandelingen te voeren had, "maar te wandelen, daarom noemt het ook (hoe origineel!) een wandeling!" Toen ik me daarop een beetje opwond, kwam de voorzitter, Amtinspektor G. in de hof en verklaarde tot de K. de regeling en bevestigde ze tegenover mij opnieuw: ik kan aan het venster spreken, de hof-ambtenaren moeten het gesprek overhoren.

Enkele dagen later, Pinksterzondag, sprak ik nog geen 5 minuten met een medegevangene S., die tijdens de weekends de klaslokalen poetst, als de dienstdoende Vollzugsdienstleiter (VLD) D. -de VLD is de hoogst bewaker in rang met tot 5 sterren op de schouderstukken, een Hauptsekretär, bvb, heeft slechts een enkel zilveren sterretje- beval, dat gevangene S. onmiddellijk naar zijn cel moet worden gebracht. Twee beambten escorteerden hem dan direct naar zijn cel! De aanklacht: door dat korte gesprek heeft heer S. zijn arbeidsplicht verzuimd, hij heeft de ruimtes te poetsen en niet met mij te spreken. Op zondag werd hij niet meer in de lokalen gelaten.

Op de daarop volgende pinkstermaandag sprak ik met Amtinspektor G. er op aan, of hij de zaak opnieuw duidelijk kan maken, hij zei echter dat tegen korte gesprekken niets in te brengen is, hetzelfde werd op dinsdag bevestigd.

Zo sprak ik vrolijk op woensdag met de reeds vernoemde medegevangene S. - hij mocht weer in de lokalen, en snel kwam daar Hauptsekretär aangelopen, om met een glimlach op het gezicht neerbuigend te zeggen: "U weet toch, Herr Meyer-Falk, dat u hier niet mag spreken", dat ging me toch te ver! Toen ik meende dat hij naar een tweede sterretje op zijn schouderstukken streeft, zei heij

verbeten, dat zelfs wanneer dat zo zou zijn, dat enkel zijn eigen zaak zou zijn.

Niet echt een verrassing voor mij, toen Amtinspektor G. me opnieuw meedeelde, dat ik zeer zeker – korte – gesprekken mag voeren! Alle goede dingen in drie?! In ieder geval wacht ik nu geïnteresseerd op de nieuwe actie van de bewakers.

Na jaren zonder inmenging door de bewakers, schat ik deze plotselinge interesse in die gesprekken, als een nieuw soort escalatie poging in, omdat ik ook na vele jaren isolatie niet opgeef, maar aan de andere kant makkelijker verstoort ben. Hoe het ook moge zijn, zo spreken de weinig subtiële methodes van de gevangenisbeambten voor zich en ik bespaar me elk verder commentaar.

GENUA 2001 EN HET EU PARLEMENT

We herinneren ons; op 20 juli 2001 dode een Italiaanse carabinieri Carlo Guigliani in Genua, tijdens de protestmanifestaties tegen de G8- top.

De Italiaanse veiligheidsdiensten mishandelden honderden vredelievende mensen, soms op het brutaalste af!

Het protest tegen de G8- top werd neer geknuppeld en Berlusconi verdedigde deze strategie nadrukkelijk.

Zes (!) burger*s – waarbij in een geval een petitielijst met 263 handtekeningen werd bijgevoegd – wenden zich als gevolg van de moord op Carlo en de massaker, aan het Europees Parlement, o.a. ook ik. Dit hadden we wel beter gelaten, want zo kwam het enkel nog als laf en opportunistisch te omschrijven antwoord van de voorzitter van de Europese onderzoekscommissie van 6.10.2003 goed uit.

Citaat van Nino GEMELLI (voorzitter van de EU- commissie): “verdere actie is niet mogelijk”, en hij verwijst naar een droge stelling name van de EU- commissie. Deze “veroordeelt de handelingen van mensen, die het recht van anderen om vredelievend te demonstreren, misbruiken om geweldsdaden te begaan, en houdt het voor doeltreffend, een open met vertrouwenswaardige organisaties te eisen, die hun rechten vredelievend uitoefenen.”

Verder deelt de commissie mee, dat zij de ‘onafhankelijkheid van de Italiaanse justitie’ in acht neemt. Wel eerder een slechte grap, want we weten hoe precies Berlusconi justitie manipuleert en haar als verlengde van zijn arm gebruikt.

Drie Italianen, twee Duitsers en een Brit hebben van het EU parlement in onderzoek naar de voorvallen van juli 2001 geëist. Deze eis bleef, zoals we zien, zonder gevolg, het papieren antwoord kan tot niet veel meer dan WC- papier deugen.

Het gaat er niet om, van verkozen politici, d.i. systeemvertegenwoordigers, een objectieve zienswijze te verlangen, dit zou op zich een contradictie zijn; maar de EU parlementairen hadden minstens de indruk kunnen geven, zich om de moord op Guigliani te bekommeren, en met de massaker.

Zeker zal er hier en daar een parlementair zich engageren, in hun meerderheid dekken ze echter een mensonterend beleid door de handlangers van Berlusconi. Deze voelt zich door zo een schijnheiligheid bevestigd.

Aan ons is het, in ons verzet niet na te laten!

POLEMIEK TEGEN DE ANTI DUITSE COMMUNISTEN

Binnen het wijd gespecialiseerde spectrum van links in Duitsland is er een Anti- Deutsche Fractie (ADF), o.a. verschijnend als anti- Duitse communisten.

Nu is er, in principe, niets tegen een anti- Duitse oriëntatie, moest deze vooral tegen Duits nationale megalomanie à la J. Fischer (Duitse minister van Buitenlandse zaken, lid van de groene partij), G. Schröder of E. Stoiber.

Zelfs een totale ontmanteling van alle staten en grenzen is volledig te begrijpen; maar de manier waarop de ADF zich soms voorstelt, gaat soms aan het belachelijke voorbij en is schadelijk voor heel links.

Ik neem als voorbeeld het Palestijns- Israëliësch conflict. Ja, wij bevinden ons allen in het –weldoorvoede- Midden- Europeanen en het is gemakkelijk ons te beledigen als anti- semitische critici van de Israëliësch politiek die naar de vernietiging van het Palestijnse volk streeft, en ons met de nazis gelijk te stellen.

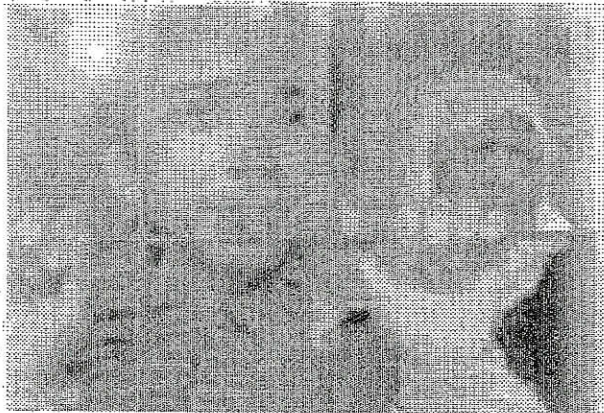
De heren en dames van de ADF compenseren de gangbare verzadiging in de onderbuik, met een overeenkomstige leegte in hun bovenlichaam, en ik bedoel niet alleen in hun hoofd, maar vooral, in hun hart.

Al twee, drie en binnenkort vier generaties Palestijnen leven in kampen, die alle verbeelding tarten en welke de afgevaardigden van de ADF jankend

terug naar mammië en pappie zou jagen, moesten ze daar enkele dagen wonen. Er gaat geen dag voorbij, zonder dat men er gewoerschoten en mortierinslagen hoort. De dood is overal aanwezig. Honger, ziekte en watertekort heersen er.

Dit alles stemt niet met het ADF overeen. Wie deze onmenselijke omstandigheden, veroorzaakt door Israël, aan de kaak stelt, wordt onmiddellijk en heftig beschuldigd van anti-semitisme. Deze beschuldiging heeft zijn weerslag op het ADF en wel om twee redenen.

Ten eerste moeten ze zichzelf verwijten dat ze ontkennen, dat het Palestijnse volk ook een Semitisch volk zijn. Dit betekent simpelweg dat het intellectuele nonsens is, om hen die wijzen op het lijden van dit volk, te verwijten of te beschuldigen van anti-semitisme.

Ten tweede rijst de verdenking dat op zijn minst enkelen van het ADF zelf een anti-semitisch probleem hebben, want Freud (uitvinder van de psychoanalyse) wees op het begrip projectie, een verdedigingsmechanisme waarbij we ons een reeks

gebeurtenissen kunnen voorstellen waarbij iemands fouten of wensen aan een ander worden toegeschreven.

Vanzelfsprekend kan, mag en moet de politiek van de Palestijnen kritisch onderzocht worden in de context van hun Intifada en de zelfmoord aanvallen. Doch dat verandert niets aan het feit dat er politieke stromingen zijn (en Sharon is een van hun vertegenwoordigers) zich als doel stellen de Palestijnen te doen verdwijnen, en hier naartoe werken!!

Dit bekritisieren en verwerpen is niet enkel het recht van(elke) links denkende, maar ook de plicht.

Tegen een uitroeiingspolitiek à la Sharon!

Voor een vredige samenleving van Israëliërs en Palestijnen!

FOLTER BINNENKORT OOK VOOR LINKS IN DUITSLAND?

"Niemand mag worden gefolterd, of inhumaan of vernederend worden gestraft of behandeld", zegt de Europese conventie voor de bescherming van de rechten van de mens, dat werd door Duitsland ondertekend op 7 augustus 1952.

Op dit moment haalt de zaak van vice-president van de politie in Frankfurt/Main Daschner het hoofdnieuws. In oktober 2002 gaf hij, in een geval van kidnapping, het bevel een gearresteerde verdachte met folter te bedreigen. In een interview aan de "Frankfurter Rundschau" (22.2.2003, pag. 2) schepte hij op met het feit dat hij ook het bevel gaf een politietrainer vanuit zijn vakantiebestemming te laten overvliegen, om de verdachte daadwerkelijk te laten folteren, namelijk door "de polsen te verrekken, of door druk uit te oefenen op een punt bij het oor, wat weliswaar pijnlijk is maar geen sporen nalaat". Blijkbaar wilden ze (nog?) geen bloed zien in Frankfurt/Main.

De voorzitter van de Duitse vereniging van rechters (Deutscher Richterbund), Mackenroth assisteerde Daschner door te zeggen dat bedreiging met folter en het implementeren ervan in sommige gevallen "toegelaten" zijn.

Wel, een kind ontvoeren is echt walgelijk, veel ongeruste ouders zouden de verdachte zelf pijnigen om uiteindelijk hun kind te redden. Maar wie de manier van werken van de politiediensten de laatste 5, 10, 20 jaar in Duitsland heeft gevolgd, moet toegeven dat ook in Duitsland in de toekomst met folter zal moeten gerekend (in navolging van de 'rolmodellen' Israël, de VS, en andere staten) – en dat het door de staat zal worden ondersteund. Wannier, bvb, een genetische code databank (DNA –data) geïntroduceerd werd, werd het gelegitimeerd met een eenvoudiger identificatie van daders van seksuele delicten. Inderdaad was de functie van deze databank de vervolging van mensen met ongewenste politieke overtuiging te bevorderen.

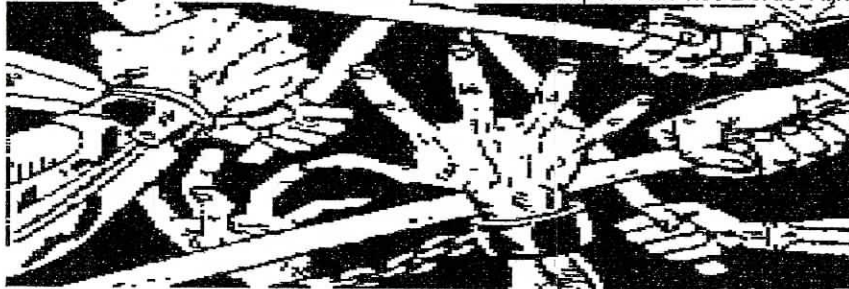
D. i. Justitie gebruikt misdaden die gewoonlijk afkeer oproepen (bvb: seksueel gemotiveerde misdaden, kinderonvoering) met de bedoeling deze repressieve methodes te implementeren die geen meerderheid zouden vinden onder andere omstandigheden.

In 1977, na de kidnapping van de voorzitter van de Duitse Werkgevers Bond (Arbeitsgeberpräsident) Schleyer door de RAF, werd eraan gedacht, onder andere door de regering, om de gevangenen RAF dood te schieten,

met de bedoeling de vrijlating van Schleyer te forceren. In die tijd, echter, waren de linkse politieke structuren (nog steeds) te sterk, zodat dit plan niet in praktijk kon worden gebracht.

Na 11 september 2001 (de aanval op het hart van het kapitalisme en imperialismen in New York City en Washington D.C.) lijken veel dingen mogelijk. Mensen worden -ook in Duitsland- vervolgd omwille van hun religie; in vroegere tijden waren het 'de joden', vandaag zijn het 'de moslims', gerechtshoven veroordelen mensen die zogezegd deelnamen aan de voorbereidingen voor 11.9. tot lange jaren van opsluiting, ondanks magere bewijzen. Duitsland nam op vele manieren deel aan de voorbereiding van de aanvallen op Irak...

Al dit in beschouwing nemend, is het duidelijk dat de politie in Duitsland in de toekomst, verdachten in de toekomst niet langer in het geheim zal dwingen tot bepaalde bekentenissen, (welke verdachte was in de mogelijkheid deze zaken, nadat ze in de kamer alleen waren met de agent?), maar met officiële notities in het dossier mensen met folter zal bedreigen- met Pruisische correctheid (denk aan de gedetailleerde archivering van de concentratiekampen /doodskampen van het Derde Rijk.

En wie zal tot de eerste behoren? Links is aanneembaar.

De verdenking dat een vermoedelijke linkse 'terroristische' groep aanslagen zou kunnen plannen, die mensen zouden kunnen schaden, zal hoogstwaarschijnlijk genoeg zijn om folter te 'legitimeren', want in de gerechtelijke balans zullen politieagenten waarschijnlijk altijd tot het resultaat dat de verwondingen van de verdachte/ verdachten minder wegen dan de potentiële dood van mensen. Waar eindigt deze spiraal?

Zullen junks en dealers worden gefolterd, in de naam van de Volksgezondheid? Of de bankovervaller, in de naam van de bank die zijn geld terug wil?! Want wat is er nu zo erg aan de pols een beetje te verrekken, of aan het oor te drukken?

In plaats van de lange, vermoeiende ondervraging van de verdachten die

veel staf en geld opsorpen, zal er simpelweg een beetje folter zijn, en na 5 minuten is er een bekentenis. Wat is er zo erg aan 5 minuten van pijn vergeleken met een hogere efficiëntie ratio?

Pandora's doos is geopend, het zal onmogelijk zijn ze terug te sluiten na de zaak van politie vice-president Daschner. In de toekomst zal worden vermeld, dat de Duitse Bondsrepubliek in oktober 2002 officieel met folter is begonnen.

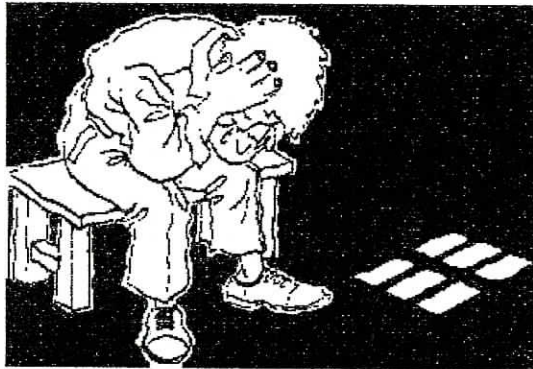
ZELFMOORD IN DE GEVANGENIS? WAAROM MOEST B. STERVEN?

Hij was een geliefde gevangene, hij verklikte niet en spioneerde niet, had karakter – ja, en hij bezwoer telkens weer opnieuw, dat hij onschuldig was. Hij wendde zich tot afgevaardigden, aan ministeries en advocaten, altijd met de zin: "ik ben onschuldig!".

We kennen vanuit berichten uit de V.S., dat regelmatig gevangenen worden vrijgelaten, gedeeltelijk na 15, 20 jaar, omdat hun onschuld bewezen werd; ook in Duitsland is zo iets mogelijk. Ik kan Meneer B. niet persoonlijk, maar ook in isolatie hoorde ik soms hier en dan iets over hem.

Bijvoorbeeld, dat hij sinds 2004 door het gerecht in voorwaardelijke, gedeeltelijke vrijheid moest worden gesteld, maar deze dringend noodzakelijke versoepeling van zijn straf door de gevangenisleiding niet werd toegestaan. Hoe moet een mens na 15 jaar opsluiting buiten tot zijn recht komen zonder dit versoepelingsprogramma?

Nu is de gevangenis van Bruchsal bijzonder restrictief wat de toelating van vakantie en uitgang aangaat, toch werd het land vorig jaar veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding aan de dochter van een slachtoffer van moord. De JVA (gevangenis/Justizvollzugsanstalt) Bruchsal had een gevangene die bvb. Een sadomasochistische briefwisseling onderhield, in de soepeler afdeling ondergebracht, van waar uit deze dan tijdens de uitgang een jonge moeder vermoorde.

Meneer B. echter, zo hoorde men, werd via een goedachten geattesteerd geen gevaar voor de openbare orde te zijn! Waarom werden hem de versoepelingsmaatregelen dan geweigerd? Niemand weet het!

Hem zou echter voorgehouden worden zijn, aan een vakantie in het Zwarte Woud te

mogen deelnemen. Hier reizen gevangenen met enkele beambten voor enkele dagen naar een hut in het Zwarte Woud, om het leven 'buiten' te leren kennen. Ook dat werd hem uiteindelijk ontzegd.

Het doel van gevangenis is de resocialisering; het bundesverfassungs-gericht benadrukt regelmatig, dat gevangenen opsluitingsversoepeling van doen hebben, opdat de schadelijke gevolgen van het ontnemen der vrijheid tegengewerkt worden en de gevangenen niet levensonbekwaam worden.

Meneer B. zal zeker niet terug vallen. In de nacht van vrijdag, 26 september 2003, op zaterdag 27 september stierf meneer B. in de gevangenis van Bruchsal. Hij zou, wat vanuit officiële zijde niet bevestigd werd, opgehangen aan een stang boven de WC van zijn enkele cel zijn gevonden. Hij stierf enkele uren nadat hem werd meegedeeld, dat de trip naar het Zwarte Woud hem werd geweigerd.

Zijn wil tot leven was weggenomen.

EUROPESE ANTI -TERRORISMEWETTEN IN DUITSLAND

Op 15 december 2003 publiceerde de raad van de Europese Unie het niet geheime deel van het rapport over terroristische activiteiten in de EU van oktober 2002 tot oktober 2003.

Het rapport, 46 pagina's lang, verwijst naar de 'terroristische activiteiten' binnen de EU; zeker deze, uitgevoerd door groepen binnen de EU, alsook de aspecten van 'internationaal terrorisme' die verband houden met de EU.

A) terroristische activiteiten binnen de EU:

Grofweg gaat het spectrum van zogenaamd 'separatistisch terrorisme' (ETA, Noord-Ierland, Corsica) over 'anarchistische terreurbeweging', bio- en cyber-terrorisme, tot links en rechts terrorisme.

In verband met Duitsland wordt vermeld dat een IRA-lid, opgepakt in Tsjetjenië, werd uitgeleverd aan Duitsland. Michael D. werd veroordeeld tot 6 jaar cel op 23 december 2003, omdat hij verondersteld werd te hebben deel genomen aan een aanslag op een Britse legerbasis in de Bondsrepubliek.

Onder links terrorisme vinden we, dat in die periode geen relevant actieve groep was, maar dat er doorlopend aanslagen werden uitgevoerd door extreem linkse groepen. Vooral werd de MG (=Militante Gruppe) vermeld. Onderzoeken door de Landes Kriminal Amt ontmaskerden 3 verdachten.

In verband met extreem rechts terrorisme vinden benadrukt het rapport ten stelligste dat er geen aanwijzingen waren voor het bestaan van zulke groepen, hoewel er getuigen waren van herhaalde aanslagen op joodse faciliteiten, asielzoekers en vreemdelingen.

De activiteiten van de ETA namen veel plaats in; alsook werd de arrestatie van Paul Elkoros in Nurenberg en zijn uitleveringsprocedure –anoniem-vermeld. (I. v. m. hem zie website: <http://www.intsol.de/paulo>).

Volgens de visie van de EU kan anarchistisch terrorisme vooral waargenomen worden in het zuiden van de EU, de zogenaamde 'mediterrane anarchistische driehoek', Griekenland, Italië en Spanje. Er wordt melding gemaakt van bvb de bombrieven van de CCCCC (cel tegen het kapitaal, zijn gevangenis, cipiers en cellen) die opereren in Italië. Zij worden ook verdacht verantwoordelijk te zijn voor de laatste serie bombrieven gericht aan EU parlementairen.

B) internationaal terrorisme:

Het rapport legt de nadruk op islamitisch terrorisme, Koerdische groepen, alsook het Midden-Oosten en Iran. Connecties met Duitsland werden als volgt geconstrueerd: in maart 2003 werden 4 Algerijnen veroordeeld voor de voorbereiding van een bomaanslag; in augustus werd Mzondi berecht omwille van zijn betrokkenheid bij de aanval op het World Trade Center. Duitsland huisvest een groep islamitische strijders die ook bereid zouden zijn om aanvallen uit te voeren in de Bondsrepubliek..

In het geval van de Koerden wordt melding gemaakt van de KADEK/PKK alsook van de DHKP-C.

Er wordt vastgesteld dat het Turkse Parlement op 29 juli 2003 een soort amnestie voor de PKK strijders goedkeurde. In Duitsland bevelen zowel KADEK als DHKP-C intacte structuren.

Wie dit rapport zou willen ontvangen, kan contact opnemen met:

Council of the European Union
General Directorate F
Rue de la loi 175
B- 1048 Brussels
België

En vraag naar document 15877/1/03 REV1

E-MAIL/ ACCES@CONSILIUM.eu.int

Internet: <http://europa.eu.net>

KNACKI ALS DE HOND VAN PAVLOV?

Het ontnemen van de vrijheid op zich zou eigenlijk al straf genoeg moeten zijn; net die laatste zonnige weken wenste ik vaak simpelweg eens naar een meertje te kunnen en te kunnen zwemmen. Dit enkel als klein voorbeeld.

In de gevangenis gebeuren soms wel in meer of mindere mate subtiële vernederingen, waarbij ik me ook steeds afvraag of ik misschien een beetje overgevoelig ben, want in isolatie verliest men op de duur een gevoel voor 'normaal' reactiegedrag. Afgelopen weekend kwam het weer tot een discussie met een bewaker.

Voor en na mijn solitaire wandeling op de binnenkoer, wordt ik met een metaaldetector gecontroleerd op "gevaarlijke wapens en werktuigen". Ik kom dus van wandeling terug en daar staat een bewaker, Oberskretär O. met een detector in de hand...

En ik liet hem staan, nam mijn vers ondergoed, vulde een emmer met warm water en wandelde aan hem voorbij, tot hij riep: "Herr Meyer-Falk, wat met het aftasten?"

Daarop ik: "wat is daarmee?"

Hij: "u hebt toch gezien dat ik de detector in de hand heb!"

Ik: "Hoe weet ik nu waarom u iets in uw hand hebt, Herr OBERSEKRTÄR!"

In ieder geval zonderde hij me dan af en klaar. Maar ik denk, ik ben geen hond, die automatisch mannetjes maakt. Als de bewakers wat willen, zullen ze het zeggen (zich enigszins duidelijk articuleren).

Of een andere keer zonderde een bewaker me af en nadat hij de voorkant van mijn lichaam had onderzocht, commandeerde hij: "Omdraaien!". Ja, alstublieft, zijn we hier in het leger, in een opleidingskamp of in een Duitse gevangenis, waarin de van mensen onaantastbaar zou moeten zijn (tenminste dat heb ik ergens gelezen, kan me nu niet herinneren waar)?

Dus zeg ik in mijn vriendelijkste toon, dat als hij van mij iets wil, hij het woord 'alstublieft' niet mag vergeten.

De reacties hierop zijn voor mij iedere keer erg interessant. Enkele wachter lopen boos kijkend rond me en detecteren mijnachterkant, andere beginnen te discussiëren en menen, dat ik toch weet wat me te doen staat. Andere dan weer worden echt agressief en hoe meer ik ze toe glimlach, des te woedender worden ze. In een geval meende een bewaker, tot mij zegt hij geen 'alstublieft'. Nooit of te nimmer! En nadat de celdeur in het slot viel, hoorde ik hem, terwijl hij zich luidop bij zijn collega-sluiters beklaagde: "Tegen hem zeg ik geen "alstublieft"..."

Maar hier geldt het reeds boven geopperde: gevangenen zijn geen geconditioneerde honden, die zich quasi 'automatisch' of op commando toon te voegen hebben, ook wanneer –jammerlijk genoeg- het systeem van opsluiting er gevoelig voor maakt, dat bepaalde reacties geconditioneerd worden. Telkens opnieuw vertellen ex-gevangenen, in het begin zich moeten dwingen niet bij elke gesloten deur te blijven staan, om op een bewaker te wachten die voor hen open doet. Wie 10,15, 20 jaar eraan gewend werd, steeds voor een gesloten deur te moeten blijven staan en te moeten wachten, zij/ hij moet in vrijheid ontwennen.

Daarom vind ik het belangrijk, ook kleine en de kleinste ruimte door autonomie te verdedigen en aan de druk van de conditionering te weerstaan. Want we zijn mensen en geen ziellose automaten. Net in de gevangenis is het echter op grond van de uiterlijke omstandigheden moeilijk, om dit principe in alle consequentie trouw te blijven, wat er niets aan verandert, dat men dat niet uit het oog moet verliezen.

GEEN SPORT VOOR GEVANGENE IN EENZAME OPSLUITING

Sinds januari 1996 zit ik in strenge isolatie (met slechts enkele weken durende versoepeling van de regels in 1998); hierbij telt ook een feitelijk sportverbod.

In de cel kan ik vanzelfsprekend sit-ups, kniebuigingen en zo dergelijke doen. Op de kleine wandelhof zou ik kunnen joggen, blootvoets of instellingsschoenen aan, maar ik denk dat, als de strafinstelling de gevangenen toestaat om aan krachtsport, voetbal, basketbal, handbal en zo verder te doen, dan is het toch niet te veel verlangd, mij vergelijkbare mogelijkheden van bezigheid toe te staan?

Dit doet de JVA (Justizvollzugsanstalt/gevangenis) niet; zo liet de Oberregierungsärztin honend weten (passend voor carnaval op Rosamontag), dat ik geen voet en basketball mag spelen tijdens de luchtingsuren, omdat beide teamsporten zijn en alleen kan ik geen 2 ploegen bouwen. In de krachtsportruimte mach ik niet binnen, gezien de persoonlijke extra uitgave niet aan te moedigen zou zijn.

Gezien de JVA de isolatie als noodzakelijk beschouwd, heeft ze mijns inziens voldoende personeel (cipiers) aan te stellen. Ik zou daarom de lezersters willen vragen, per e-mail, fax of brief aan mevrouw de

justitieminister Corinna Werwig-Hertneck het ter beschikking stellen van sportieve bezigheden voor gevangenen in isolatie in het algemeen en voor mij in het bijzonder op te eisen. Misschien bewerkstelligt zo een brief bij de dienstverantwoordelijke van mevrouw Oberregierungsärztin G. meer, dan mijn aanvragen bij de JVA hier; maar brieven aan de gevangenis directeur zijn ook mogelijk:

Adressen:

a) Justizministerin
Corinna Werwig-Hertneck
Postfach 103461
70029 Stuttgart
Telefax: 0711-2792344
e-mail: poststelle@jum.bwl.de

b) Gefangenisdirektor
Thomas Müller
postfach 3010
76643 Bruchsal
telefax: 07251-788299

Voor ieder schrijven ben ik zeer dankbaar, want ze komen misschien niet enkel ik, maar ook andere in isolatie vastgehouden gevangenen ten goede. De jaren van ophoud in een kleine (ca. 7m2, waarbij de eigenlijke beweegruimte veel geringer is, daar bed, tafel, stoel, kast ruimte wegnemen) 23 uur per dag, zijn voor het behoud van je gezondheid niet bevorderlijk.

GEEN AANKLACHTEN MEER TEGEN DE GEVANGENIS. 21.5.04

Sinds enkele jaren hou ik me intensief bezig met materie strafrecht –gedwongen, ik zit toch in de gevangenis (<http://www.freedom-for-thomas.de>). Aangestoken door een discussie over een van mijn teksten (<http://www.de.indymedia.org/2004/03/77045.shtml>), ik had bericht, dat ik me met betrekking tot antisemitische geschriften in de gevangenis en de reactie van een van de cipiers hierop, schriftelijk tot het landsamt für verfassungschutz heb gewend, kwam ik tot het besluit, mijn 'aanklachtwoede' voor het strafhof te beëindigen en de nog hangende talrijke aanklachten terug in te trekken.

Hier wil ik kort verklaren, welke overwegingen tot deze beslissing gevoerd hebben:

In mijn schrijven aan het landesgericht voerde ik o.a. aan, dat ik deze staatnet zo weinig erkenning zou geven, als haar institutie, bvb.

Gerechtshoven. Deze vaststelling heeft primair een verklarende functie maar ze is desondanks belangrijk, want wie zich op de weg van revolutionair verzet begeeft, handelt niet consequent, indien hij zich van de gerechtshoven, de wettelijke normen van gelijk wat voor staat of systeem bedient, die hij afwijst.

Deze gedachte kwam al vaak bij me op en veroorzaakte, gezien mijn inconsequentie, een buikcramp, anderzijds dacht ik, het kan ook echt passend zijn 'zand in de machine' te strooien, de gevangenisrealiteit in haar hele absurditeit te laten zien.

De prijs hiervoor, zelfs wanneer ik ondermeer voor het gerecht aanklachten van de gevangenis overwon, is me toch teveel geworden, want aan een kant is er het verlies van geloofwaardigheid, en aan de andere kant het beklemmende gevoel van inconsequentie en politieke dubbeltonigheid; want hoe wil ik geloofwaardig voor een verandering van de bestaande verhoudingen optreden, als ik tegelijkertijd Duitse strafgerichten met aanklachten tegen de gevangenisleiding in aanspraak nemen?

Dat van de gerechtshoven geen gerechtigheid te verwachten is, moet algemeen bekend zijn, een gerechtigd onrecht kan niet bestaan.

Het beëindigen van de "klachtenwoede" mag niet mis begrepen worden als een 'toegeven'; zo een interpretatie zou volgens mij fout zijn en ervan uit gaan, dat gevangenen voor het gerecht daadwerkelijk zoiets als gerechtigheid kan ervaren.

Er zijn ook in de gevangenis verschillende vormen van verzet, daarbij betreft het niet de in gebruik name van het gerecht!

De 'berichtgeving' bijvoorbeeld zal ik met zekerheid niet stoppen en ik zal verder ook niet met het gerecht 'coöpereren'; de beslissing, voortaan niet meer tegen de regels van de gevangenisleiding op te komen is tenslotte consequent en logisch.

Thomas Meyer- Falk

c/o JVA Z. 3117
Schönbomstrasse 32
76646 Bruchsal, Duitsland